

Seks udvalgte tekster til højtlesning

shutterstock.com · 2461598545

Dette hæfte tilhører:

Tekst 1) Se min kjole - Gunnar Nyborg-Jensen

Vore kjoler er i alle farver,
grøn, blå, rød, hvid, sort og mange fler'.
Men hør nu bare, hvad jeg vil fortælle,
grøn, blå, rød, hvid, sort og mange fler'.

Se min kjole, den er grøn som græsset.
Alt hvad jeg ejer, det er grønt som den.
Det er fordi, jeg elsker alt det grønne,
og fordi en jæger er min ven.

Se min kjole, den er blå som havet.
Alt hvad jeg ejer, det er blåt som den.
Det er fordi, jeg elsker alt det blå,
og fordi en sømand er min ven.

Se min kjole, den er rød som rosen.
alt hvad jeg ejer, det er rødt som den.

Det er fordi, jeg elsker alt det røde,
og fordi et postbud er min ven.

Se min kjole, den er hvid som sneen.
Alt hvad jeg ejer, det er hvidt som den.
Det er fordi, jeg elsker alt det hvide,
og fordi en møller er min ven.

Se min kjole, den er sort som kullet.
Alt hvad jeg ejer, det er sort som den.
Det er fordi, jeg elsker alt det sorte,
og en skorstensfejer er min ven.

Se min kjole, den har alle farver.
Alt hvad jeg ejer, det er li'som den.
Det er fordi, jeg elsker alle farver,
og fordi en maler er min ven.

Tekst 2) Den drillesyge flue

Lige fra fluen Anton var ganske lille bitte, havde han været slemt til at drille.

“Anton,” sagde hans mor, “det går galt for dig en dag, du må holde op med at drille, ellers er der ingen der vil lege med dig.”

Men Anton lo bare og summede rundt i solen. Han drillede hunden, der lå i solen og sov, han satte sig på dens næse og killede den, så den vågnede. Han drillede edderkopperne, ved at flyve tæt hen til deres spind, og så – lige når de skulle til at fange ham, fløj han væk.

En dag legede han i en lysekroner, sammen med en hel masse andre fluer. De legede tagfat og morede sig dejligt, men så var det at Anton fik øje på en mand, der lå og sov til middag.

“Jeg vil ikke lege med mere,” råbte han til de andre fluer, “jeg skal ned og drille den mand der.”

“Pas på, det ikke går galt,” sagde en af de andre fluer advarende.

“Jeg kan drille fluer og hunde og edderkopper, så kan jeg vil også drille mennesker,” sagde Anton, og fløj ned og satte sig på panden af manden. “Se på mig,” råbte Anton, “nu ta’r jeg mig en gåtur.” Han kravlede hen over panden og ned på mandens næse, manden rynkede på næsen. “Se, nu får jeg mig en vippetur, det er sjovt,” sagde Anton. Pludselig slog manden øjnene op og langede ud efter Anton, med den ene hånd, men Anton var hurtig, een-to-tre, så sad han oppe i lysekronen hos de andre.

“Lad ham nu bare falde i søvn igen, så skal jeg nok vække ham,” sagde Anton, og satte sig til rette, for at puste lidt.

Et øjeblik efter gav manden et stort snork fra sig.

“Farvel igen,” sagde Anton, og føj ned og satte sig på mandens hånd. Men så skete det – manden slog den anden hånd over, så Anton kom i klemme, der sad han, og kunne hverken komme frem eller tilbage.

De andre fluer blev så forskrækkede, så de skyndte sig ud af stuen.

“Åh -, havde jeg dog bare hørt, hvad de andre sagde,” jamrede Anton, “slipper jeg godt fra dette her, skal jeg aldrig drille mere.”

De andre fluer var fløjet hjem til Antons mor, for at fortælle hvad der var sket, og nu kom hun flyvende for at hjælpe ham. Hun fløg lige hen og satte sig på mandens hånd, mens hun sprællede voldsomt med benene. Manden slog ud med hånden, og så var Anton fri.

Det var en lille flov fluedreng der kom hjem sammen med sin mor den dag, men han holdt, hvad han havde lovet, han drillede aldrig mere. Så hvis du en dag bliver drillet af en flue, når du sover til middag, så er det i hvert fald ikke Anton.

Tekst 3) Det forkerte ben ud af sengen

Hvis man står op om morgenen og er i dårligt humør, og alting går skævt for een hele dagen, så siger man, “at man vist har fået det forkerte ben ud af sengen”.

Sådan gik det Grete en morgen. Først fik hun sæbe i øjnene, da hun vaskede sig, så brændte hun sig på sin morgenthe, så kom hun for sent i skole, og senere, da hun gik hjem fra skole, rev hun sin ene strømpe itu. Om eftermiddagen, da hun gik i byen for sin mor, tabte hun en 2-krone, til middag fik hun øllebrød, og det kunne hun bestemt ikke lide.

“Det har været så tosset altsammen i dag”, sagde Grete til sin mor og remsede alle de ting op, der var sket.

“Du skal se,” sagde hendes mor, “du har nok fået det forkerte ben først ud af sengen imorges.”

Næste morgen, da Grete vågnede, lå hun lidt og tænkte sig om.

“Mor,” kaldte hun, “vil du ikke komme og hjælpe mig. I går fik jeg det forkerte ben ud af sengen først, og jeg vil nødigt være uheldig i dag igen.”

“Prøv det højre,” lo hendes mor.

Grete satte det højre ben først ud på gulvet. Hun sang, mens hun badede, hele dagen gik godt, og til middag fik hun bøf, som hun holdt så meget af.

“Det har været en dejlig dag idag,” sagde hun til sin mor, da hun var kommet i seng. “Det var godt, at vi fik det rigtige ben ud af sengen i morges.”

Tekst 4) Vinduesdukkerne

Inde i vinduet i legetøjsforretningen sad to dukker og talte sammen. De havde siddet i vinduet i lang tid, så de kendte efterhånden en hel masse af de børn, der hver dag kom hen til vinduet for at se på legetøj.

“Hvis jeg skulle vælge en mor,” sagde den sortkrøllede dukke, så ville jeg vælge den fine, lille pige, der engang imellem kommer sammen med sin mor, hende med den hvide pels, hun er så smuk og har sorte krøller, ligesom jeg.”

“nej, hende ville jeg aldrig vælge,” sagde gummidukken, “hun har sikkert så meget legetøj, så hun ikke har tid til at ta’ sig af mig.”

“Jamen, hun har en flot dukkevogn, man kan køre i,” sagde den sortkrøllede dukke.

“Nej, hvis jeg skulle vælge, ville jeg ha’ Else til mor,” sagde gummidukken.

“Else, hende den lille, der kommer her hver dag?” spurgte den sortkrøllede forundret, “hun har jo ikke engang en dukkevogn at køre dig i.”

“Det gørh eller ikke noget,” sagde gummidukken, “så kan hun bære mig, det vil jeg meget hellere ha’. Else ville være go’ imod mig.”

Og så skete det en dag, at den sortkrøllede lille piges mor kom ind i forretningen og købte den sortkrøllede dukke til sin lille pige. Hun skulle ha’ hende i fødselsdagsgave.

Dukken kom på fødselsdagsbordet sammen med en hel masse andet legetøj. Senere fik hun lov til at stå på en hylde i børneværelset og kede sig, og det var sjældent, at hun fik en tur i dukkevognen, for den lille pige havde så mange andre dukker at lege med.

Og gummidukken kom virkelig til at tilhøre den lille Else, for en dag kom hun selv ind i forretningen og købte den. Hun havde sparet sammen til den af sine ugepenge.

“De behøver ikke at pakke den ind,” sagde Else, “jeg vil lege med den med det samme.”

Elses øjne strålede, da hun gik ud af forretningen med sin nye dukke. “Nu er du min for altid,” hviskede hun og trykkede den lille gummidukke ind til sig, “jeg skal nok passe godt på dig.”

Den lille dukke var så glad, for hun syntes, at hun selv havde fået lov til at vælge sin mor, og hun var godt tilfreds.

Tekst 5) Bedstemoder - eventyr af H.C. Andersen

Bedstemoder er så gammel, hun har så mange rynker og et ganske hvidt hår, men hendes øjne de skinner ligesom to stjerner, ja de er meget smukkere, de er så milde, så velsignede at se ind i. Og så kan hun de dejligste historier, og hun har en kjole med store, store blomster, det er sådant noget tykt silketøj, det rasler. Bedstemoder ved så meget, for hun har levet længe førend fader og moder, det er ganske vist! Bedstemoder har en salmebog med tykke spænder af sølv, og i den læser hun tit; midt i den ligger en rose, den er ganske flad og tør, den er ikke så smuk som roserne, hun har i glasset, og dog smiler hun allervenligst til den, ja der kommer tårer i hendes øjne. Hvorfor mon bedstemoder således ser på den visne rose i den gamle bog? Ved du det? Hver gang bedstemoders tårer falder på blomsten, da bliver farven friskere, da svulmer rosen og hele stuen fyldes med duft, væggene synker, som var de kun tåger, og rundt om er det den grønne, den dejlige skov, hvor solen skinner ind mellem bladene, og bedstemoder ? ja, hun er ganske ung, hun er en dejlig pige med gule lokker, med røde, runde kinder, smuk og yndig, ingen rose er mere frisk, dog øjnene, de milde, velsignede øjne, jo det er endnu bedstemoders. Ved hendes side sidder en mand, så ung, kraftig og smuk; han rækker hende rosen og hun smiler, ? således smiler dog ikke bedstemoder! ? jo, smilet kommer. Han er borte; der går mange tanker og mange skikkelser forbi; den smukke mand er borte, rosen ligger i salmebogen, og bedstemoder ? ja, hun sidder der igen, som en gammel kone og ser på den visne rose, der ligger i bogen.

Nu er bedstemoder død. ? Hun sad i lænestolen og fortalte en lang, lang dejlig historie: “Og nu er den ude,” sagde hun, “og jeg ganske træt, lad mig nu sove lidt.” Og så lagde hun sig tilbage og hun trak vejret, hun sov; men det blev mere og mere stille, og hendes ansigt var så fuldt af fred og lykke, det var ligesom der gik solskin over det, og så sagde de, hun var død.

Hun blev lagt i den sorte kiste, hun lå svøbt i det hvide linned, hun var så smuk, og dog var øjnene lukkede, men alle rynkerne var borte, hun lå med smil om munden; hendes hår var så sølvhvidt, så ærværdigt, man blev slet ikke bange ved at se på den døde, det var jo den søde, ejegode bedstemoder. Og salmebogen blev lagt under hendes hoved, det havde hun selv forlangt, og rosen lå i den gamle bog; og så begravede de bedstemoder.

På graven, tæt under kirkemuren, plantede de et rosentræ, og det stod fuldt med blomster, og nattergalen sang over det, og inde fra kirken spillede orglet de smukkeste salmer, der stod i bogen under den dødes hoved. Og månen skinnede lige ned på graven; men den døde var der

ikke; ethvert barn kunne ved nattetid roligt gå hen og plukke en rose der ved kirkegårdsmuren. En død ved mere, end alle vi levende ved, den døde kender den angst vi vil føle for noget så sælsomt, som det, at de kom til os; de døde er bedre end vi alle, og så kommer de ikke. Der er jord over kisten, der er jord inden i den. Salmebogen med dens blade er støv, rosen med alle sine erindringer er falden i støv; men ovenfor blomstrer nye roser, ovenfor synger nattergalen, og orglet spiller; man tænker på den gamle bedstemoder med de milde, evig unge øjne. Øjne kan aldrig dø! vore skal engang se hende, ung og smuk, som da hun første gang kyssede den friske, røde rose, der nu er støv i graven.

Tekst 6) Hovedet – novelle af Jesper Wung-Sung

Som hvis en stor, sort sky var kommet rullende og havde dækket den ellers helt klare, blå himmel. Og de vidste, at lige meget i hvilken retning de stak i rend, så ville de blive pjaskvåde. På denne måde så de den komme dem i møde. De kunne kun håbe, den drev videre. Den kom gående nede fra den anden ende af banen. En stor, sort skikkelse, der vuggede fra side til side, som et rovdyr, en hanløve, der træder ud på den åbne savanne og bærer uovervindeligheden i sin lade holdning. Det kunne ikke være andre. Johan Hugtand var på vej.

Drengene blev stående som gazeller, med tynde ben i fodboldstøvlerne, uden at røre sig af pletten. Hovederne drejede sig om efter flugtmuligheder. Et kort øjeblik trippede de nervøst, som overvejede de at tage bolden op i hænderne og spæne afsted. Så opgav de.

Måske ville han indhente dem, måske ikke. Men få fat på dem, det ville han. På et eller andet tidspunkt, en eller anden dag, et eller andet sekund, ville han få fat på dem. En klo ville slå ned i dem bagfra, og der hang de, ansigt til ansigt med Johan Hugtand. Ska' du stik' af hva', ville han hvæse. Er du sådan én der stikker af, ville han spørge. Eller måske ville han ikke kunne huske det. Ikke huske hvorfor. Men synet af en af dem ville vække et eller andet i ham. Tænde en brøkdæl af en tanke. Og han ville knalde dem en på låget, for at være på den sikre side. Han ville få fat på dem. Det var det.

I stedet for gav de sig til at spille videre, som om de ikke havde set ham komme. De spillede kun halvhjertet. Det var umuligt at holde øjnene på bolden, som gazellerne der fortsætter med at græsse for at lade upåvirkede, men som hele tiden strækker hals for at holde øje med løven. Men måske er den bare på vandring. Måske den er mæt.

Måske ikke. Johan Hugtand stod lænet op ad den ene stolpe. Det knagede i målet. Maven pressede sig på under den gule T-shirt, og de grønne shorts sad små og stramme som trusser om de tykke lår. Ansigtet var rødt af knopper. Og så var der tænderne.

Drengene trak spillet ned i den anden ende. De holdt bolden ved det modsatte mål. Driblede lidt rundt på må og få. Skævede mod det mål, hvorfra der nu lød et mindre brøl:

»Må jeg spille med!«

Det var strengt taget et spørgsmål. Hvis det havde stået i læsebogen oppe i skolen, så havde det sandsynligvis været efterfulgt af et spørgsmålstegn. En opretstående krog med en prik under. Et spørgsmål. Men et er klasseværelset, noget andet er fodboldbanen. Her tæller boglige regler ikke. Krogen rettede sig ud. Der var udstedt en lodret ordre. Bydemåde, hed

det vist.

Spillet gik i stå. Det var ikke første gang, han var kommet og havde sagt de ord. Første gang havde de svaret, og svaret nej. De havde sagt nej og spillet videre. Med to skridt var han inde på banen og havde samlet bolden op i hænderne. Han havde holdt den op over hovedet med drengene springende omkring sig, som efter et stort æble i et træ. Søren var så gået på ham. Hvorefter en stor lab havde slået ham hen ad græsset. Der måtte skiftes taktik. De forsøgte at appellere og argumentere. Jamen vi havde hold, vi er lige fire, du er alt for stor, vi er ikke særlig gode. Johan Hugtand gad ikke høre på alt det men sagde, at han kunne bide bolden i stykker. Han krængede læberne tilbage og blottede tænderne. De vidste godt, at han engang havde bidt fingeren af en dreng. Han holdt nu bolden op til munden, som ville han bide den midt over. De kunne allerede se resterne af den hænge som en luns kød i mundvigen. I stedet for sænkede han bolden og sagde igen:

»Må jeg spille med!«

Jooo, det kunne der vel ikke være noget i vejen for.

»Mig mod jer!«

Hvorefter han tværede dem ud. 10-0 til Johan Hugtand.

Denne gang prøvede de en ny taktik. Der var ingen af dem, som sagde noget. De prøvede at holde sammen og gøre sig hårde. Den holdt lige indtil Johan Hugtand pegede på en af dem og sagde:

»Må jeg spille med!«

Jooo, det syntes Peter jo nok at han kunne få lov til.

»Mig mod jer.«

De sagde ikke noget, men hang med hovederne og skrabede med støvlerne i jorden.

»Vi spiller til ti og I får lov til at føre med ni-nul og gi'!«

Han tog bolden fra dem og sparkede. 9-1. Claus prøvede at redde, men armen knækkede bagud som en kvist. 9-2. En ny kanonkugle. 9-3. Han fik den fra Søren. 9-4. Det var umuligt at komme forbi ham. 9-5. 9-6. Han luntede mod dem med bolden. 9-7. Han verfede dem væk med albuerne. 9-8. Og hvis de stillede sig direkte i vejen, blev de most. 9-9.

Ni-ni. Bolden lå på midten af banen. Og oven på den lå Johan Hugtands ene sål. Han stod der med foden på bolden, mens de fire drenge sparkede til den fra alle sider. Den rørte sig ikke ud af flækken. Det havde været nemmere at losse til den mine fra krigens tid, der var opstillet nede ved havnen. Bolden lå som en fastlåst planet. De opgav og trak sig tilbage. Kun han, den mindste af drengene, prøvede fortsat. Blodrød i hovedet huggede han til bolden gang

på gang. Irriteret, som over en emsig flue, stødte Johan Hugtand det røde hoved bagover i græsset med flad hånd. Han kom på benene og tog et langt tilløb. Selv hovedbunden glødede rødt mellem de blege stubbe. Han løb, styrende direkte mod bolden. Planeten. I stedet for at strække benet frem og sparke så hårdt, som det var muligt, så kastede han sig frem med hovedet først. Han stangede Johan Hugtand i skridtet. Ramte rent i den grønne trekant. Et øjeblik blev Johan Hugtand stående på benene. Så faldt han. En lang tudende lyd steg op, stadig højere, som når de en gang imellem klokken tolv afprøvede sirenerne nede på stationen. Johan Hugtand kravlede ud af banen.

Drengen lå livløs i græsset. Kridhvid i hovedet og med lukkede øjne. Peter rettede sig op. Bolden lå foran ham. Med indersiden af foden sparkede han den midt i målet. 10-9. Så løb han efter hjælp.

De holdt sig tæt sammen. Betuttede trådte de ind på stuen. Dér, i en stor hvid seng, tronede han. Peter, Claus, og Søren, stillede sig ved fodenden. Ved siden af sengen stod et farvestrålende bord med blomster, bøger og blade, slik og æbler. De havde splejset til en pose karameller, og Claus forærede ham Larry Kidd fra West Bromwich, et af de mest sjældne mærker til samleheftet. De kom lige henne fra skolen. Ja, Jeppe var som sædvanlig blevet smidt uden for døren. Susanne var så dum, og Jørgensen havde været total streng. Hvordan gik det ellers med dét? De nikkede op mod sengen.

De gloede på ham. Han sad halvt op, med en stor dyne om sig og en stak puder bag ryggen. Om halsen havde han en hvid skumgummikrave. Det så ud, som om hans hoved lå adskilt fra kroppen og talte af sig selv. Der var ikke noget uhyggeligt eller overnaturligt ved det. Det var i grunden kun ret og rimeligt. Faktisk havde det ikke undret nogen af drengene, hvis dette hoved pludselig var at finde i samleheftet. Hvis de slog op og så så ham sidde der og kigge ud på dem side om side med Gordon Mc-Queen, Kevin Moran, Steve Coppell, Bryan Robson, Norman Whiteside.

Drengens hoved lå som på en piedestal. I de dage gik jungletrommerne i skolegården og forkyndte historien om et gyldent hoved.